

> **Il·lustracions: Marta Martí Carolà** (Verges, 1986). Vaig estudiar il·lustració a l'Escola Superior de Disseny i Art Llotja de Barcelona. Tot i que actualment em dedico al sector del lleure i de l'educació, i malgrat que la gran passió que avui ocupa el meu temps lliure és l'escalada en roca, mai no m'he desvinculat del tot del món de l'art i del dibuix.

la guia, sempre ens quedaran les *Rough Guide* per viatjar pel camí menys concorregut.

Llavors ja entrem al viatge en si, en la il·lusió de canvi que produeix en nosaltres, en els paisatges que et fan comprendre que la teva pròpia vida i la teva mort no són tan importants, en els amics que es fan i es desfan per sempre més, en religions vives que vertebraren les jornades de continents sencers. A la tornada, quan apuntem de nou el cap al coixí, la memòria envernissa una capa de bàlsam als fets viscuts tot fent-los més tendres, menys durs o més alligonadors del que varen ser en el seu moment precís. Així, sota la il·lusió del viatge circular, tenim l'esperança de ser al mateix lloc d'on vàrem sortir però una mica diferents d'aquell que havia marxat.

Eva Garangou

Quim Iglésies Matabosc. Santa Coloma de Farners, 1965. Llicenciat en dret. És copropietari de la llibreria de viatges Ulyssus, de Girona, juntament amb el seu germà Josep Maria.

Entendre alguna cosa

Una tarda de juny de 200... vaig emprendre un llarg viatge que em va dur, sempre en tren, des de l'estació de Girona i travessant Europa, Rússia i Mongòlia, a la ciutat de Beijing, a la Xina. El viatge de tornada el vaig fer pel sud, en transport públic, a través del Tibet, el Nepal, Pakistan, Iran i Turquia, seguint a la inversa el camí dels hippies dels anys setanta.

Havia complert 40 anys i ja no em buscava a mi mateix desesperadament en peregrinacions místiques a *ashrams* de l'Índia, temples del Nepal o monestirs de Tailàndia. L'electricitat i l'ansia de la joventut s'havien anat diluint en l'oceà del temps. El meu moment de vida era estable, còmode i folgat. En resum: la mort dolça.

Vaig sortir sense presses, objectius ni destins, obert a rebre i percebre, gaudir, pensar i estimar. Vaig contemplar boscos i estepes infinites en les tardes làngüides al Transsiberià. Vaig cavalcar de dia les muntanyes de l'Altai amb nòmades mongols. Budes gegants de pedra reclosos dins de coves íntimes em van emocionar a la Xina. De camí al llac Nam-tso, al Tibet, valls angostes i muntanyes superbes van reduir a no-res la meua arrogància. Cims que toquen cels i cels que envolten pics, al Nepal, em van fer empètitir. Les planúries sense fi de l'Índia a bord dels seus trens, autèntiques ciutats sobre rodes. El brogit de les ciutats paquistaneses i l'atmosfera de radicalitat i contraban de les fronteres amb l'Af-

ganistan. El desert iranià, les seves ciutats de fang, l'enginy per sobreviure en un medi hostil. La bellesa del llac Van i de les petites esglésies armènies envoltades d'ametllers florits...

Per què viatgem? No m'atreveria pas a contestar-ho. Això vaig entendre: tot el que vaig veure no tenia raó de ser sense les persones que habitaven aquells paisatges, que vivien i morien i reien i s'esforçaven i defallien i tornaven a esforçar-se... Russos alhora alegres i tristos amb qui vaig veure vodka de garrafa al Transsiberià; mongols que em van oferir de nit l'hospitalitat nòmada i la gravetat de les seves estrelles; xinesos per milers o milions movent-se plàcidament i harmoniosa en bicicleta enmig del trànsit. Què hi feia aquell home tibetà amb barret, assegut a ter-

ra, en un tombant del no-res? Li vaig anar a oferir una galeta, per tal de mirar-lo als ulls... I la nena alegre i eixerida, bruta i pobra, que em va demanar almoïna en una parada del tren? Tenia set o vuit anys i ja li mancaven els dits de les mans, menjats per la lepra. No oblidaré mai l'hospitalitat dels pakistanesos, el seu pacifisme, el seu islam com a forma de vida íntegra i integral. Ni la resistència dels petits gestos –el vel que no acaba de cobrir tot els cabells, les mirades còmplices entre joves– dels iranians i les iranïanes al que consideren un règim injust. O l'orgull en la mirada dura i plena de resiliència dels kurds. Potser per això viatjo, per entendre alguna cosa.

Quim Iglésies Matabosc